

A hadnagy elment, hogy a küldöncnek megmutassa, merre jőjjön majd, ha visszafelé nem lesz köd, én pedig ott maradtam a fedezékben, helyesebben, az ágakkal kibélelt veremben. Mégegyszer kinyitottam a tárcát és átnéztem a benne levő papírokat. Meglepően sok minden volt benne. Olyan katonának, akit így küldtek ki, mint őt, nem is szabad annyit magánál hordania. Levelek egy asszonytól Deutsch-Przemysl-ből, német levelek. — Asszonyírás. — Valamilyen oklevél hitelesítése. — Csupa lényegtelen dolog.

— Mit keres benne? — kérdezte a hadnagy, amint visszatért és meglátta, hogy a tárcában keresgélek.

— Semmit — vallottam —, semmit... Hogy nincs-e nála fénykép. Olyan, amit haláleset után szoktak készíteni. Gyászkerettel. Az első világháborúból.

Nos, gondoltam magamban: a hadnagy most azt hiszi, nem tudom, mit keresek. De tárgyilagos ember volt, csupán annyit mondott:

— Ez a női fénykép volt ott és ez a színes levelezőlap. Templom. Biztosan az, amelyiket maga emlegetett.

Rápillantottam mind a két képre. A fénykép valóban egy nőé volt, nekem semmit se mondott. De a levelezőlapról, amelyen néhány szavas üdvözetlet küldtek, a Wies-i rokokó templom fehér, derűs belseje nézett rám. Olyan világosan és könnyedén, olyan ragyogva és háborítatlanul, mintha a világon semmi se történt, semmi se változott volna. Mintha én nem is tudnám, hogy van benne egy vasrács, amely egész feketé és amely mögött sötétség van, előtte pedig gyászkeretes képek szoronganak és egy hiányzik közülük. Az az egy, amelyet én egyszer, nagyon régen, elvittem s nem tudtam sem akkor, sem most, hogy minek tettem és miért.

Sinkó Ferenc fordítása

AQUARELL

*Látod
hogy összeborulnak az ágak*

*Nézd Ienn
hullámot csókol a hullám*

*Hideg
útjukon némán úsznak a halak*

*Roppant
csönd van madár se rebben*

*Égen
felhő mint mókus az ágon*

*Minden
olyan suttogó ahogy mondom*

*veled
jó a puha árnyékok alatt*

Kovács Ferenc